І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXVIII. Ч. 217. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 14-го ЛИСТОПАДА 1962 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 14, 1962 No. 217. VOL. LXVIII.

УРЯД ПІДГОТОВЛЯЄ ОСНОВНУ РЕФОРМУ ПОДАТКОВОЇ СИСТЕМИ

В НОВІЙ СИСТЕМІ МАЮТЬ БУТИ ЗМЕНШЕНІ ОСОБИСТІ Й КОРПОРАЦІЙНІ ПРИБУТКОВІ ПОДАТКИ

Вашингтон. — З урядових кол повідомляють, що представники різних урядових агенцій працюють над основною реформою податкової системи, в якій були б зменшені прибуткові податки: особисті і від корпорацій. Досі ще в цій справі не запали дальші рішення поза тим, що сказав в цій справі в половині серпня президент Кеннеді, який заявив, що ця реформа буде дуже основна, і що зменшені будуть всі роди прибуткових податків, і то вже від 1-го січня 1963-го року. Ця праця була дещо сповільнена внаслідок кубинської кризи. Покищо не є відомо, на який відсоток будуть зменшені прибуткові податки. Реформа податкової системи має мати на цілі те, щоб деякі несумлінні платники прибуткових податків не використовували неточних приписів та не відмовлялися платити податки, чим шкодили б державній скарбниці. Не є відомо тепер, чи податки будуть зменшені ступнево, чи відразу. В цій справі братимуть до уваги справу економіки, бюджету, політики і навіть законодатної стратегії. Теперішні податки виносять від 20 до 91% прибутків. Дехто гадає, що їх мали б зменшити від 15 до 65, а корпораційні з 52 до 47%. Пропонують також, щоб ступнево відбувалося не тільки зменшення податків, але і зміна податкової системи, бо Конґрес не зможе в одному році ухвалити широкої податкової реформи, а зменшення податків треба ухвалити вже в січні 1963-го року, бо цього вимагає економіка країни. Під поняттям податкової реформи фахівці розуміють такі справи, як частинне звільнення від оподаткування дивіденд від корпорацій, від окремих трансакцій реальностями, від нафтового промислу та інше. Всі ці зміни мають служити до того, щоб збільшити рух економіки і щоб забезпечити федеральну скарбницю, щоб вона не мала втрат внаслідок дій несумлінних податників. Передбачають, що праця над реформою податкової системи буде довга, і тому цю справу треба буде вирішити компромісово в тому напрямку, щоб зменшення податків могло діяти вже від 1-го січня 1963-го року. Справа є дуже складна, бо зменшувати податки прийдеться тоді, коли бюджет в 1962 - 1963 буде мати дефіцит коло $6 більйонів, і коли фахівці передбачають, що бюджет на 1963 - 64 рік також матиме ще більший дефіцит, і то навіть тоді, коли не буде зменшення податків. Впливові члени Конґресу твердять, що не можна зменшувати податки без зменшення федеральних видатків.

Тисячі осіб протестують проти виступу Гісса на телевізійній програмі про Ніксона

Ню Йорк.—Америкен Бродкестінґ Компані надала 11-го листопада програму про відхід від політичного життя колишнього віце - президента Рикарда М. Ніксона після програних виборів, і в тій програмі запрошений був до участи і колишній працівник Державного Департаменту за урядів Ф. Д. Рузвелта і Гаррі С. Трумана Алджер Гісс, який був засуджений за шпигунство в користь комуністів. Справу Гісса викрив був Ніксон в Конґресовій підкомісії в справах протиамериканської діяльности. Гісс назвав тепер Ніксона політичним опуртуністом, людиною, яка діяла для політичної користи. Проти тієї радіової Компанії виступають тепер тисячі слухачів, які протестують проти того, що ЕйБіСі зверталося до Гісса, щоб оцінював політичну діяльність віце - президента ЗДА. Командант Американського Леґіону повіту Ню Йорк Джозеф Л. Каллеґарі сказав: „Людина типу Гісса не повинна мати нагоди оплюгавлювати того, хто був віце - президентом ЗДА". Тисячі депеш і листів надходять до ЕйБіСі з протестами а стації в Ню Гейвені, Філядельфії, Сінсіннаті і Колюмбії скасували передачу цієї програми з Гіссом. Коментатор стації Говард К. Смит заявив, що він звертався б і до ґенґстера, коли б хотів дати авдицію про злочин. Він заявив, що не сподівався таких протестів в обороні Ніксона. Пресовий секретар Ніксона Герберт Кляйт сказав, що ЕйБіСі старається „спотворити життя великого американця". Колишній конґресмен демократ Джеррі Вурґіс із Каліфорнії вже давніше протестував проти того, щоб його інтерв'ю давали разом із інтерв'ю Гісса. Стація хоче дати нагоду Ніксонові відповісти на цю програму.

Василь Бойчук згинув в автовій катастрофі в Карні, Н. Дж.

Керні, Н. Дж. — Газета „Обсервер" із Керні, Н. Дж., з вівтірка 6-го листопада принесла вістку про те, що там в понеділок ввечері, 5-го листопада згинули 28-річний українець Василь Бойчук і 32-річний Блаґош Костовскі, уродженець Юґославії. По скінченій праці Волтер Шпирка хотів їхати автом, але віз не міг рушити на вулиці, і його пхали Бойчук, Костовскі та Іван Коноба. Вулицею над'їхав іншим автом 18-річний Луїс Карратура з Керні і вдарив в авто Шпирки, якого газоліна загорілася та облила Костовського, що незабаром помер у жахливих муках. Бойчук згинув на місці катастрофи, він попав під потрощене авто, і щоб його з-під авта витягнути, треба було йому відтяти ноги. Бойчук чекав на приїзд дружини, яка мала прибути до ЗДА шляхом через Польщу. Іван Коноба на час відскочив від воза і не був поранений, а зазнав нервового шоку, і довший час не знав, що з ним ділялося, хоч заїхав був автобусом додому в Нюарку.

В АМЕРИЦІ

• **Президент Кеннеді** сподівається бути присутнім на футболевих змаганнях між армією й фльотою, які відбудуться у Філядельфії 1-го грудня. Але ще немає подрібного пляну виїзду Президента, бо можуть ще зайти такі події, які запримають Кеннеді в тому дні у Вашинґтоні.

• **Президент Нікараґви** генерал Люїс А. Сомоза заявив, що президент Кеннеді може зобов'язуватися не вести інвазії на Кубу, але Нікараґва й інші американські держави не сміють стримуватися від інвазії, бо треба якнайскорше знищити комуністичну загрозу на Кубі. Нікараґва дозволила кубинським еміґрантам творити базу для інвазії на Кубу.

• **Перед виборами** часто говорили про те, що новообраний губернатор, республіканець в стейті Пенсильванія Віллям В. Скрентон має десятки мільйонів, і тому на післявиборчій пресовій конференції журналіст запитував його, чи це правда, і довідався з уст Скрентона, що він є власником від 8 до 9 мільйонів долярів.

Американці вшановують своїх ветеранів

Вашинґтон. — 11-го листопада американський нарід вшанував своїх військових ветеранів Богослуженнями, парадними маршами та промовами, а на могилах полеглих героїв складено вінки. У Вашинґтоні секретар оборони Роберт МекНамара промовляючи на Національному Цвинтарі в Арлінґтоні, сказав, що минулі війни навчили нас того, що волю можна обороняти тільки могутніми збройними силами. МекНамара, як представник президента Кеннеді, склав вінок на гробі Невідомого Вояка. МекНамара сказав: „Дві війни навчили нас, що слабість, а не сила спричиняє вибухові війни". Подібні відзначування відбулися в усіх містах ЗДА та закордоном, де стоять американські збройні сили. В Ню Йорку відбулася парада Ветеранів Американського Леґіону на П'ятій Евню, а після того ветерани зібралися при Вічному Світлі при Бродвеї та 24-ій вулиці, де промовляв повітовий командант Американського Ліґіону Джозеф Л. Каллебарі, який закликав до дійсного патріотизму, який допоміг американському народові перемогти у світовій війні. Ветерани Закордонних Воєн зібралися біля пам'ятника Ветеранам Закордонних Воєн при Юніон Сквері, де промовляли командант ВЗВоєн Деніл Ф. Лаврі та посадник Ню Йорку Роберт Ваґнер. В 11-ій год. перед полуднем двомінутовою мовчанкою вшанували пам'ять полеглих героїв.

Українська громада в Джерзі Сити відзначила Листопадові роковини і 20-річчя Української Повстанської Армії

Джерзі Сити. — 44-ті роковини Листопадового Зриву у Львові та Західній Україні і 20-річчя створення Української Повстанської Армії та її виступу до бою за здійснення ідеалу незалежної і соборної Української Держави відзначила місцева Українська Громада спільною Академією, що відбулася в неділю, 11-го листопада по полудні у великій залі місцевого Українського Народного Дому. Академію, влаштовану старанням місцевого Відділу УККомітету та при співучасті українських організацій і товариств міста, започатковано відіграниям на фортепіяні - українського - і американського національних гимнів. Відкрив Академію коротким вступним словом голова Відділу УКК п. Володимир Вілик, запросивши на почесні місця учасників збройних визвольних змагань. Мистецьку частину програми першої частини Академії, присвяченої 44-им роковинам Листопадового Зриву, виконали артистки Іванна Коновів і Валя Калин, які при фортепіяновому супроводі проф. Бориса Базаля відспівали монтаж стрілецьких пісень, тенор Едвард Камінський, який при акомпаніяменті В. Крателя виконав три стрілецькі композиції М. Гайворонського, та Валя Калин, яка відрецитувала вірш Анатоля Курдидика „Стрілецька шапка". Святочну промову про значення Листопадового Зриву в змаганні і боротьбі українського народу за соборну і суверенну Українську Державу зі столицею в Києві виголосив д-р Вінкентій Шандор.

Другу частину Академії, присвячену 20-річчю Української Повстанської Армії, започатковано після 10-хвилинної перерви зворушливим апелем учасників УПА, що включав їх вихід перед сцену, відчитання на сцені проголошень Української Головної Визвольної Ради і Проводу Організації Українських Націоналістів та складення вінка членами СУМА і Пласту біля імпровізованого пам'ятника полеглим командирам і воякам УПА та вшанування повстанців з місць і хвилиною мовчанки. Святочну промову про УПА, як збройне рам'я українського народу в його боротьбі за суверенну, соборну Українську Державу під час і після другої світової війни виголосив д-р Степан Галамай. Мистецьку частину програми виконали виступи Капелі Юних Бандуристок при осередку СУМА в Ню Йорку під орудою п. Данилова, рецитація юних сумівців та монтаж слів і пісень у виконанні артисток Іванни Коновів і Валі Калин при акомпаніяменті проф. Бориса Базаля. Академію закінчено співом „Не пора". Того ж дня в місцевій українській католицькій церкві всч. о. З. Бачинський відправив співану Службу Божу в наміренні українського народу, а всч. о. декан А. Борса, парох, відслужив панахиду за полеглих. В Богослуженнях, як і в Академії взяли зорганізовану участь у своїх одностроях, члени місцевих Пластової Станиці і Осередку СУМА.

Нюйоркська Союзова Округа відбула свої збори

Ню Йорк. — Минулої п'ятниці, 8-го листопада, тут, в приміщенні Українського Народного Дому відбулися чергові збори нюйоркської союзової округи, яка об'єднує 38 відділів УНСоюзу та сім з половиною тисяч членів. Це найбільша союзова округа як щодо числа відділів так і кількости членів. Ця округа є також передовою щодо своєї активности і належить до найбільш успішних щодо приєднування нових членів. Тільки шикаґівська округа успішно конкурує з нею у цій важливій ділянці праці. Збори відкрив голова Округи адвокат Іван Флис, протокол списував секретар Василь Никифорук. Після звітів з діяльности за останні три місяці, тобто від часу останніх зборів Округи, які відбулися 29 червня ц .р., які здавали члени Окружної Управи І. Флис, В. Цюпа і В. Клосник, предсідник віддав слово приявним на зборах головному предсідникові УНС Й. Лисогорові та головному секретареві Я. Падохові. Перший з'ясував основи успішної праці УНСоюзу, подаючи приклади з американського забезпеченевого життя. Він висловив надію на те, що великі здобутки американської асекурації можна і треба повторити серед українського громадянства та що дальша розбудова УНСоюзу має всі вигляди на повну реалізацію. Д-р Я. Падох дав огляд діяльности УНСоюзу, а зокрема відділів Округи за останніх п'ять місяців, тобто від часу ювілейної 25-ої конвенції УНС. Він порівняв поважні успіхи організаційної праці за перших п'ять місяців цього року з більше чим скромними досягненням в чергових п'ятьох місяцях, та подав напрямні дальшої праці, зокрема в двох останніх місяцях цього року, заохочуючи приявних до посиленої праці, яка тільки може запевнити успішне закінчення цьогорічної діяльности Округи. В оживленій дискусії забрали голос: ради. Б. Ластовецький, суддя М. Шпитко, Стефанія Галичин, І. Бішко, гол. радна М. Демидчук, мґр Петро Гой і ін. Під кінець гол. секретар поінформував приявних про третій курс секретарів і організаторів, який розпочинаться 30 листопада ц. р. на Союзівці, та заохотив взяти участь в цьому курсі. Підкреслено також обов'язок активної праці для УНСоюзу конвенційних делеґатів, які задержують свої делеґатські мандати повних 4 роки, до чергової конвенції. Після зборів п. Ярослав Кулинич висвітлив півгодинний фільм, який накрутив на останній конвенції. Приявні з великим інтересом придивлялися цьому вдалому фільмові.

ВІЙСЬКОВЕ ПОГОТІВЛЯ В ҐВАНТАНАМО

Встановлене на американській морській базі ЗДА Ґвантанамо на Кубі військове поготівля проти евентуальної агресії збоку кубинських збройних сил триває. Цілу базу обведено дротяними засіками й оборонними ровами. На фото: вояки морської піхоти ЗДА у викопаних навколо бази окопах.

47,000 робітників в Кемерово на Сибіру залишили працю, протестуючи проти низьких платень і важких умов праці

Москва. — У зв'язку з повідомленням про робітничі заворушення в сибірському індустрійному центрі Кемерово, у вислідї яких мали згинути сотки осіб, в совєтській газеті „Советская Россія" появилася стаття про те, що в Кемерово тисячі робітників були примушені залишити працю внаслідок обурливого ставлення адміністрації їхніх заводів до умов праці і для протесту проти несправедливих, надто низьких заробітних платень. Опублікуванням цієї статті Совєти підтвердили факт, що в Кемерово були робітничі заворушення. Автор статті Ф. Артаманов, керівник державного банку в Кузнецькому басейні, обвинувачує адміністрацію місцевих індустрійних заводів в поганому господарюванні і в занедбуванні інтересів працюючих людей. Видаючи гроші на будування конструкції все нових проєктів, керівники індустрії в Кузнецькому басейні, стверджує Артаманов, забули про робітників і внаслідок їх „господарки" в цьому ж басейні протягом останніх шести місяців мало покинути працю 47,000 робітників незадоволених поганим ставленням адміністрації. Були випадки, що деякі із заводів втратили таким чином яких дві третіх усієї своєї робочої сили.

Українські Пластові Організації Вільного Світу відбудуть збори на Союзівці

Ню Йорк. — Головна Пластова Рада повідомляє, що в днях 17 і 18 листопада ц.р. відбудуться в Оселі УНСоюзу Союзівка в Кергонксон, Н. Й., Треті Збори Конференції Українських Пластових Організацій. В цих зборах візьмуть участь представники усіх пластових організацій у вільному світі — із ЗДА, Канади, Арґентини, Західньої Німеччини, Франції й Австралії. У програмі цих Третіх Зробів КУПО, що відбуваються на американському терені вперше, передбачені звідомлення Головної Пластової Булави, яка є виконним органом Українського Пласту в діяспорі і яку очолює пл.-сеньйор д-р Осип Бойчук, звіт пл. сен. Ярa Гладкого, голови Головної Пластової Ради, яка є репрезентацією Українського Пласту в періодах між зборами КУПО, обговорення важливіших проблем Пласту, що його відбудуть члени Гол. Пластової Булави із представниками крайових пл. організацій і вибір нових органів Конференції — значить Головної Пластової Ради і Головної Пластової Булави. Крім пленарних сесій в рямцях Зборів будуть відбуватися наради окремих комісій — мандатної, виховної, для справ старшого пластунства, для справ пл. сеньйорату, устроєво-організаційної, номінаційної, господарської і резолюційної.

Товариство „Дністер", 361 Відд. УНСоюзу відбув організаційні наради

Ню Йорк. — Тут у приміщенні домівки Товариства „Дністер", 361-го Відділу УНСоюзу, відбулася 8-го листопада ц.р. окрема організаційна нарада в справі збільшення активности цього Відділу. Цей Відділ в останніх місяцях поніс великі втрати в членах. Щоб зарадити цьому та успішно закінчити цей конвенційний рік, управа „Дністра" скликала цю нараду і запросила на неї головного предсідника УНСоюзу Й. Лисогора та головного секретаря Я. Падоха. Збори відкрив голова Відділу д-р В. Вишиваний, покликавши на секретаря С. Ковальчука. Після доповідей на організаційні теми обох головних урядовців розвинулася жива дискусія, в якій брали участь: адвокат М. Пізнак, С. Ковальчук, П. Кучма, д-р Б. Левицький, Р. Крупка, М. Мелетич, І. Галичин, П. Хомицький, Білецький, І. Пригода. Дискутанти торкнулися не тільки питання успішного закінчення організаційної кампанії, але також цілого ряду союзових справ. На їх завваги та питання відповідали представники Екзекутиви УНСоюзу. Збори ствердили конечність не тільки спинити втрату членів Відділу, але також обов'язок всього уряду та загалу членства збільшити чисельність цього, колись найбільшого Відділу УНСоюзу. Уряд і члени цього найбільшого Відділу УНСоюзу в Ню Йорку заповіли, що доложать всіх старань, щоб впродовж останніх двох місяців цього року надробити втрати та закінчити цей черговий рік праці з повним успіхом.

• **Аж 8-го листопада** устійнили, що в 88-му Конґресі в Палаті Репрезентантів є 259 демократичних конґресменів і 176 республіканських. Сенат має 68 демократів і 32 республіканців.

МІКОЯН ПІДТРИМУЄ КАСТРА В ДОМАГАННІ, ЩОБ ЗДА ВІДДАЛИ КУБІ ҐВАНТАНАМО

ПРЕЗИДЕНТ КЕННЕДІ КОНФЕРУВАВ У БІЛОМУ ДОМІ З КРАЙОВОЮ РАДОЮ БЕЗПЕКИ

Гавана. — Перший заступник совєтського прем'єра Анастас Мікоян, що перебуває на Кубі вже від 2 листопада ц. р., відбуваючи безупинні розмови з Фіделем Кастром і його урядом в справі ліквідації совєтських ракетних баз на Кубі, виступив у понеділок дня 12 листопада з промовою в Гаванському університеті, в якій задеклярував повну підтримку Совєтського Союзу для „кубинської революції" і для домагань Кастра, виставлених у зв'язку з рішенням Хрущова зліквідувати совєтські ракетні бази на Кубі, зокрема для вимоги Кастра, щоб ЗДА віддали Кубі їхню військову морську базу Ґвантанамо, розташовану на східньому кінці Кубинського острова. У своїй промові Мікоян прославляв Кастра, як „стійкого марксиста - лениніця, який веде свою країну від однієї перемоги до другої". Обіцюючи моральну і матеріяльну допомогу Совєтського Союзу для Куби, Мікоян заявив, що совєтський уряд підтримує вповні усі п'ять постулятів Кастра, проголошені в неділю дня 28 жовтня рівночасно із заявою Хрущова про рішення зліквідувати совєтські ракетні бази на Кубі. Хоч у тодішній заяві Хрущова не було згадки про ці домагання Кастра, вони були надруковані в московській „Правді" й інших совєтських газетах поруч адресованої до президента Кеннеді заяви Хрущова, чим Совєти підкреслювали посередньо, що вони будуть їх обстоювати. Тепер Мікоян підтвердив офіційно цю совєтську підтримку, заявляючи, що виконання Америкою цих домагань Кастра є передумовою достойного миру в Карібському обширі, і вимагаючи, щоб ЗДА тримали „руки здалека від Куби" і закінчили негайно не тільки бльокаду Куби, але й економічний бойкот цієї країни. Проголошена Кастром дня 28 жовтня ц. р. програма обіймала п'ять вимог: перше — припинення економічної бльокади і всього господарського і торговельного тиску; друге — припинення усякої „підривної й агресивної діяльности" у відношенні до Куби; припинення „піратських нападів з баз, розташованих в ЗДА і в Порто Ріко"; четверте — припинення всякої повітряної і морської агресії на суверенну кубинську територію і п'яте — евакуація військово - морської бази в Ґвантанамо і віддання кубинської території, окупованої З'єдиненими Державами Америки. Підтримуючи усю цю „програму" Кастра, Мікоян не згадав у своїй промові ні словом про вимагану Америкою інспекцію над здійсненням повної ліквідації ракетних баз на Кубі. У зв'язку з відмовою Кастра дозволити на допущення міжнародної інспекції і, мабуть, у зв'язку із виступом Мікояна, президент Кеннеді скликав на понеділок 12-го листопада до Білого Дому Крайову Раду Безпеки, щоб розглянути актуальну ситуацію і започаткувати дальші заходи для ліквідації кубинської кризи. Нарада тривала майже дві години і в ній брали участь крім віце - президента Джансона і державного секретаря Діна Раска, ще керівник Центральної Розвідчої Агенції Джан А. МекКон, секретар Оборони МекНамара, голова президентської комісії для справ Куби Джан Дж. МекКлой, делегат ЗДА до ОН Адлей Стівенсон та інші. Офіційного повідомлення про рішення цієї конференції не опубліковано.

Індія звернулася до ЗДА за вантажними літаками і машинами для продукції зброї

Ню Делі. — Індійський уряд звернувся до З'єдинених Держав Америки з проханням доставити Індії військові тратраспортові літаки, як теж машини до продукції зброї, щоб цим допомогти їй в обороні індійської території перед комунокитайською збройною агресією. Увесь виряд мав би бути доповненням до започаткованої ЗДА мілітарної допомоги для Індії, в рямцях якої доставлено вже Індії один транспорт джетових літаків і 60 літаків навантажених автоматичною зброєю й амуніцією для індійської армії. Пересічний вантаж кожного літака виносив 40.000 фунтів. Потреби Індії в ділянці озброєння є великі і в цьому напрямі надходять кожного дня нові замовлення. Американський уряд погодився постачати мілітарний виряд Індії, не чекаючи на встановлення докладної умови щодо висоти і реченців заплати за доставлену зброю. Про те, що Індія звернулася до ЗДА за вантажними літаками і за машинами для продукції зброї, говорив індійський прем'єр Неру під час своєї пресової конференції в понеділок 12-го листопада. Неру висловив своє задоволення з приводу прихильного ставлення ЗДА і Великої Британії до звернень Індії в справі зброї. Звернувся індійський уряд за зброєю теж і до Москви, але, як ствердив Неру, відповіді ще не одержав.

У СВІТІ

• **400 совєтських військовиків** і високих урядовців під проводом генерала В. І. Смірнова і совєтського амбасадора у Східній Німеччині Михаїла Первухіна взяли участь у совєтській півгодинній параді перед пам'ятником у честь полеглих совєтських вояків в Західньому Берліні, з нагоди 45-річчя большевицької революції. Американський гелікоптер стежив за тією парадою з повітря, а західньо - німецька поліція окружила кордоном всю площу, щоб запевнити спокій.

• **Папа Іван XXIII** натискув був в останньому дні жовтня ц. р. у своєму кабінеті у Ватикані на ґудзик, який подав сиґнал на велику площу на Квінсі в Ню Йорку, де в 1964 році має відбутись Світова вистава. На той знак — розпочались земні роботи на виставовій площі задля збудування там павільйону Ватикану. При цій церемонії у кабінеті Папи був приявний також нюйоркський кардинал Спелман. У Ватиканському павільйоні на Світовій виставі буде показаний також безсмертний твір Мікельанджельо „Пієта".

• **Франція** рішила на основі судового присуду видати Америці лікаря д-ра Гарвея Лотрінґера з Ню Йорку, арештованого ще 13 вересня ц. р. у Південній Франції внаслідку стежних листів з Америки. 42-річний д-р Г. Лотрінґер втік з Америки разом з своєю 24-річною асистенткою Тересою Карілльо після того, як виявився їхній злочин: названий лікар перевів протизаконно апераційний забіг на 19-річній вагітній Варбарі Льофрументо, після чого ця дівчина померла. Тоді той лікар разом з своєю асистенткою почетвертували тіло померлої.

• **В Індії** переведено масові арешти серед комуністів та китайців. Серед одних і других є дві групи: одні солідаризуються з індійським народом проти комуно - китайської воєнної агресії, інші підтримують претенсії китайських комуністів. Китайські націоналісти з табору Чіянґ Кай-шека в даному випадку також солідаризуються з комуністами. В одному тільки Бомбаї арештовано коло 50 осіб та запроторено в концентраційний табір.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

„Справжнє чудо"

Звернення Папи Івана XXIII, голови Католицької Церкви, до інших християнських Церков, передусім до протестантських і православних, із запросинами вислати їхніх обсерваторів для участи у Вселенському Другому Ватиканському Соборі було прийняте проводами цих Церков, як несподіваний жест, з різними сумнівами. Трактуючи ці запросини, як спробу може не так встановити організаційну чи й обрядову єдність між Церквами, як радше довести до порозуміння між ними чи до „поєднання в дусі Христової науки", деякі з не-католицьких Церков поставилися до звернення Папи Івана XXIII із застереженнями, а то й закидами, що воно спрямоване на розбиття єдности протестантських чи православних Церков. Дехто ж, в найкращім випадку, твердив, що участь обсерваторів у Ватиканському Соборі нічого конкретного не дасть, бо різниці між католицькою й іншими Церквами надто глибокі, і до того головною перешкодою на шляху до поєднання була й буде догма про непомильність Папи .

Проте, не зважаючи на всі ці застереження і навіть спротив радикальніших чи фанатичних елементів в окремих не-католицьких Церквах, більшість їх вирішила таки вислати до Ватикану своїх обсерваторів, і кількість цих обсерваторів в останніх тижнях перевищала вже 40 осіб. Понад чотиритижнева участь цих обсерваторів в працях Собору виявилася не лише корисною, але й многонадійною для обидвох сторін. Це ж уперше по довгих сторіччях розриву, а то й ворожнечі та боротьби зійшлися під одним дахом, символічно кажучи за одним столом, представники різних християнських віровизнань, щоб стежити за нарадами нібито найбільш ексклюзивної, замкненої і відокремленої від інших догмами й обрядами Католицької Церкви. Що більше, всі оці представники т. зв. нез'єдинених Церков, що їх у минулому визначувано, як єретиків, схизматиків і т. д., були прийняті як брати у Христі і мали змогу не лише бути присутніми під час нарад і дискусій католицьких єрархів, але й зазнайомлюватися не раз із секретними документами, проєктами і програмами, опрацьованими для католиків — учасників Собору.

З цього погляду участь представників не-католицьких Церков у Ватиканському Соборі стала не лише видатним історичним досягненням цього Собору та його ініціятора, Папи Івана XXIII, але справжнім таки чудом, як це визначив голова Ватиканського секретаріяту для сприяння справі християнської єдности, кардинал Беа, на пресовій конференції 8-го листопада. Стверджуючи, що ідея запрошення до участи в Соборі обсерваторів протестантських і православних Церков виправдала всі надії проводу Католицької Церкви в цьому напрямку, кардинал Беа заявив, що й ці обсерватори дуже вдоволені із своєї участи в Соборі, зокрема задоволені з того, що керівництво й учасники Собору ставляться до них, як до репрезентантів інших Церков, з повним довір'ям, щиро, по-християнськи. Заявляючи признання для організаційної сторінки Собору, ці обсерватори висловлювали водночас свій глибокий подив для несподіваної, за їхніми словами, свободи думки і слова, під знаком якої проходять наради Собору, зокрема для того, що католицькі кардинали, архиєпископи і єпископи мають змогу порушувати й обстоювати проблеми цілком протилежні до пропонованих Ватиканом, і не бояться дискутувати на ці теми відкрито з представниками інших Церков на спеціяльних семінарах, влаштовуваних кожного тижня для обсерваторів в рамцях Вселенського Собору. З признанням підкреслюють обсерватори і той факт, що Ватикан надає великої ваги справі поєднання Церков, доказом чого може бути факт, що дотеперішній очолюваний кардиналом Беа секретаріят піднесено до рівня офіційної комісії Собору й правом передавати проєкти і пропозиції на безпосередній розгляд пленарних генеральних сесій.

Не пересуджуючи дальших успіхів Ватиканського Собору на започаткованому шляху, треба ствердити, що перші леди недовір'я чи стриманости між християнськими Церквами проламано, що накреслюються перспективи не тільки дальших спільних розмов, але і дій — під знаком і в ім'я Христа. І саме це можна вважати справжнім чудом, що про нього говорив кардинал Беа.

Пошана Ветеранам

Минулої неділі 11-го листопада був в Америці День Ветерана, перейменований так із Дня Перемир'я, як одно із державних свят. Його відзначають щорічно в усіх стейтах, в дистрикті Колумбії, в обширі Панамського каналу, на Гуамі, в Порторіко і на Дівичих островах, себто День Ветерана стоїть нарівні з такими загальновизнаними в ЗДА і підлеглих їм територіях святами, як Новий Рік, день народження Вашингтона, День Незалежности, День Подяки та Різдво. Тому, що цього року 11-го листопада припало на неділю, в усіх державних установах, банках, поштових урядах і в більшості промислових закладів звільнено від праці службовиків і робітників в понеділок 12-го.

Все це вказує на особливу пошану, якою в Америці втішаються колишні військовики, що воювали за її свободу. Організацію Ветеранів Закордонних Воєн затверджено актом Конгресу в 1936-му році, як надпартійну, надконфесійну і неприбуткову установу, що має охоплювати всіх учасників воєн, ведених Америкою поза її територією; вона об'єднує кілька американських комбатантських організацій, заснованих від 1899-го року. Начальне гасло цієї комбатантської організації, яка має — до речі — і український відділ, сформульовано коротко: „Шануйте померлих — допомагаючи живучим". Три конкретні головні цілі зорганізованих ветеранів такі: 1) допомога воєнним інвалідам і залежним від них членам їх родин; 2) допомога вдовам та сиротам по інвалідах і 3) зберігання основних принципів американізму, як вони висловлені в Хартії Прав.

Яка яскрава аналогія з проголошуваними щорічно — також у листопаді — закликами складати пожертви для українських воєнних інвалідів! І відбувається ця наша українська допомогова акція уже сорок років, почавшися ще тоді, коли перші її організатори нічого не знали про американські комбатантські організації та їхню журу за власних інвалідів. Пієтизм у відношенні до жертв, які впали в боях за рідний край, притаманний всім культурним народам. Але пошана до колишніх військовиків, воєнних ветеранів, не стосується тільки померлих. В Америці особливим авторитетом втішається згадана вгорі ветеранська організація: на її конвенції прибуває завжди Президент ЗДА, на тих конвенціях звідомлення складають секретарі оборони й закордонних справ, на них приймаються резолюції в усіх актуальних державних справах, і керівні та громадські чинники дбайливо прислухаються до голосу тих конвенцій. Очевидно, що американський комбатантський світ одностайний, охоплює всі формації й усі роди зброї і не визнає ніяких партикуляризмів. Було б абсурдом думати про партійні впливи на американських зорганізованих ветеранів, так само, як про партійницький їх підхід до будь-яких справ.

Дуже трудно провести аналогію між американськими і українськими ветеранськими світами, хоч би тому, що в ЗДА існує державна опіка — Ветеранська Адміністрація — над ветеранами, існує державна контроля над проведенням у життя відповідного законодавства. Високий моральний авторитет ветеранів у громаді залежить великою мірою від них самих. У День Ветерана треба не тільки скласти поклін полеглим героям, але й пригадати заслуги живучих ветеранів, водночас підкреслюючи потребу, щоб їх власний комбатантський фронт був сконсолідований, одностайний, щоб українські ветерани світили, як приклад, американсько - українській громаді своїм державницьким підходом до всіх наших справ.

Богдан Галайчук

НА ІСТОРИЧНОМУ РОЗДОРІЖЖІ

Буенос Айрес. — Відсунувши від влади „горил", вересневий переворот основно змінив аргентинську політичну панораму і, у висліді, політичну атмосферу; це можна оцінити вже з короткої перспективи одного місяця.

Поки уряд був контрольований „горилами", він постійно обіцяв вибори, але раз-у-раз змінював їх речинець, виборчу ординацію, статут політичних партій. В таких умовинах підготова до виборів була справжньою „подорожжю у невідоме", що, звичайно, послаблювало динаміку партійної діяльности та політичні зацікавлення громадянства. Тим більше, що існували тоді поважні сумніви, чи до обіцяних виборів взагалі будь-коли дійде — чи правляча група не відкладатиме їх щораз далі, а то й проголосить явно-славно диктатуру, заступаючи маріонеткового президента військовою хунтою.

18-го жовтня новий міністер внутрішніх справ заявив, що вибори відбудуться між березнем і червнем 1963-го року — і ця обіцянка вже не викликає ніяких сумнівів. Політичні зацікавлення громадянства ростуть, партії запопадливо, їх капіталізують; політичний живчик б'є щораз живіше.

Два місяці тому Генеральна Конференція Праці запропонувала патрональній централі спільну конференцію, щоб знайти вихід із господарської кризи, яка загрожує обом секторам, проявляючись у невиплатності підприємств і в зростаючому безробітті. На це дістала вона відповідь: з пероністами не переговорюємо. Було очевидне, що патрон не хоче зв'язуватися переговорами з робітником, свідомий повної підтримки „горильського" уряду. Раз не стане Генеральної Конференції Праці, тоді він легко знайде вихід із теперішньої скрути, зменшуючи кошти продукції шляхом обниження платень, свідчень на соціяльні забезпечення, збільшення години праці і т. д. Синдикальні провідники також були свідомі цього, і тому були рішені на розпучливу боротьбу в обороні загроженої централі, яка, треба признати, є єдиним справжнім робітничим осягом з часів перонівського режиму. У висліді того зудару перонівські робітничі провідники опинилися б за ґратами, залишаючи вільне поле своїм традиційним суперникам, комуністам, а ці останні заступили б розв'язану Конфедерацію підпільною централею для керування робітничим рухом і, єдині приготовані технічно до праці у підпіллі, мали б там повний монополь.

Відійшли „горили", минула загроза для робітничої централі — і розвіялись привабливі перспективи для фахівців у капіталізуванні суспільних конфліктів. Патрональна централя, Генеральна Економічна Конфедерація, сама запропонувала Генеральній Конфедерації Праці переговори, і то з несподівано широкою програмою: вже не йде про припинення перегонів між платнями й цінами, про інші злободенні проблеми, а йде про створення з представників світу праці та світу капіталу постійного органу, завданням якого було б планувати всю економічну політику.

Сміливий, далекосяглий, історичний задум. Його здійснення було б однозначне з започаткуванням на південному шпилі континенту протимарксистської революції, яка вже перемогла на північному кінці і в Західній Европі; у висліді цієї революції концепція клясової боротьби помандрувала до історичного музею, відступаючи місце ідеї гармонійної співпраці між капіталом і працею. Був би це далекойдучий прогрес, в сенсі Союзу для Поступу, і модель, що присвічував би при здійсненні Союзу на решті континенту, мовляв, европейські та північноамериканські зразки не підходять для специфічних латиноамериканських умовин.

До характеристики Гвайтайкера приходиться додати, що аргентинський робітник мало різниться від американського, коли йде про ментальність середньої верстви та про недостачу „клясового усвідомлення", тобто розмаху до клясової боротьби. Що Аргентина єдина латиноамериканська країна, яка не має основного недоліку економічно недорозвинених країн (спільного для решти Латинської Америки, для Азії та для Африки): недостачі варстатів праці, яка стає щораз прикрішою, в міру приросту населення. Що Аргентина не є недорозвинена, а, як тут кажуть, „недоадміністрована", з вини нестабільности і, головно, некомпетентности міністрів. І що ту головну причину економічних труднощів можна усунути саме шляхом порозуміння між капіталом і працею, що зробило б бюрократичний баляст непотрібним і нешкідливим.

Справа клясової боротьби поважно загрожена в Аргентині ,а може й на решті континенту. І тому треба сподіватися, що комуністи кинуться з усією силою до того „останнього і вирішнього бою"; і що, як звичайно, знайдуть мимовільних союзників у реакційному секторі підприємців, які все таки вірять, що можна, на одному континенті, спинити годинник історії, а то й завернути його назад. Між тими двома секторами розділена переважна більшість місцевої преси. Комуністи — мистці у диверсії, у викликуванні конфліктів, у під'юджуванні, у творенні атмосфери, неприятливої для переговорів

Практично, вирішний зудар відбудеться на терені руху, який контролює більшість робітничих та урядничих синдикатів: на терені перонізму. Точніше: буде це розгра між двома групами перонівської верхівки: між лівою, що є під впливом троцкістів, націонал - марксистів та, мабуть, криптокомуністів; і між правою, католицькою, яка одверто виступає під християнсько - соціяльним стягом. „Ми, — сказав лідер цієї останньої групи, д-р Рауль Матера, — ще від 1945-го року належимо до лівиці. Але до автентичної лівиці: до тієї самої, що Матер ет Маґістра і Союз для Поступу .

Клич — треба признати — чіткий і добре сформульований. Але, крім клича, необхідно аргументації для його оборони, як слід розробленої і поставлено її до диспозиції і поставленої до диспозиції ти. Тутешня християнська демократія грає сьогодні на перонівську карту, але не виходить поза чисто тактичну гру, і тому обмежується висловами солідарности та осудом усяких форм дискримінації перонізму як політичного руху. Зате не робить ані найменшого зусилля, щоб розробляти християнську доктрину, застосовувати її до розв'язки специфічних аргентинських питань і популяризувати її; донедавна взагалі не було в Аргентині ні одного пресового органу, присвяченого цій справі. Зате газетні кіоски повні періодиків, присвячених справі клясової боротьби в площині внутрішній і міжнародній, звернених проти порозуміння між працею і капіталом, зокрема, проти Союзу для Поступу.

Петро Оксаненко

АНТИРЕЛІГІЙНА ЦЕНЗУРА УКРАЇНСЬКИХ ПІСЕНЬ

Народне прислів'я про те, що „з пісні слова не викидають", добре відоме всім, відоме воно й совєтським редакторам та укладачам збірників пісень. Це прислів'я можемо прочитати і в маленькій гарно виданій книжечці „Мудрість народна" (Київ, 1961). На жаль, цього прислів'я, в якому дійсно виявилася народна мудрість, не мають можливости застосувати на практиці теперішні укладачі збірників українських пісень в Україні. Короткий період відлиги минув, і знову холодна зима сковує кригою людську думку, заморожує серця . . .

Перед нами дві чепурненько видані книжечки. Обидві вони мають однакові назви „Струни серця". Українські пісні про кохання. Але одна з них вийшла у світ у Києві 1958-го року, а друга там же 1962-го року. Зміст в основному той самий. В новому виданні вміщено трохи більше пісень та романсів літературного походження. Зовнішньо книжечки відрізняються одна від одної тим, що одна з них — 1958-го року — має блакитну палітурку із золотими літерами і золотою віткою, а друга оправлена в зелену палітурку із золотими літерами.

Але є ще одна істотна різниця: видання 1958-го року подає несфальшовані тексти, а видання 1962-го року деякі тексти фальшує.

Ось, наприклад, розгортаємо книжечку видання 1958 р. на сторінці 113-ій і читаємо: „Ніч яка, Господи, місячна, зоряна!"

Тепер погляньмо на 165-ту сторінку видання 1962-го року. Тут читаємо: „Ніч яка місячна, зоряна, ясная"

Цензор викинув слово „Господи" і в кінці рядка додав слово „ясная".

В книзі: Михайло Старицький, Поетичні твори, Київ 1958 („Бібліотека поета") текст цього твору подана вірно: „Ніч яка, Господи, місячна, зоряна". В примітках подано народний варіянт цього твору, що став народною піснею „Ніч яка, Господи, місячно, зоряно". Отже, і в оригіналі і в народній переробці залишається слово: „Господи". Так само подано обидва варіянти і в книжці: „Пісні та романси українських поетів", том 2, Київ 1956. Несфальшований текст подано і в „Вибраних творах" М. Старицького, 1959 р. Але в збірнику „Українські народні пісні", кн. 2. 1955 р. текст сфальшовано так само, як і в „Струнах серця" 1962 р.

Порівнюючи інші тексти пісень, вміщених у двох виданнях „Струни серця", констатуємо ще такі зміни. У виданні 1958 р. в тексті пісні „Ой, гиля-гиля, гусоньки, на став" є такий куплет:

„Ой, Боже; Боже, який
я вдався!
Брів я через річеньку
та й не вмився".

У виданні 1962-го року цей куплет викинуто.

У виданні 1958-го року в пісні „Бабусю рідненька" є такі рядки:

„Як нічка настане, то я й
не засну.
Як очі заплющу, молитву
творю".

Ці рядки у виданні 1962-го року цілком викинуто, бо цензорові не сподобалися слова „молитву творю".

Проте, в піснях „Дивлюся на небо" і „Така її доля" цензор не посмів викинути слово „Бог" у таких рядках, як „Чому мені, Боже, ти крилець не дав" і „Така її доля, о Боже мій милий". Очевидно, ці пісні такі популярні, що совєтська цензура нічого не змогла зробити, ба якби тут щось було змінене, то фальш занадто впадав би у вічі.

Зазначені приклади фальшування народних пісень та пісень літературного походження свідчать про посилення совєтської антирелігійної кампанії в Україні.

Та хоч би як фальшували совєтські цензори тексти українських пісень, їм не вдасться спотворити українську пісню. Український народ ще не забув своїх рідних пісень, не забув він і свого мудрого прислів'я: „З пісні слова не викидають і свого не вставляють!"

ГОЛОС ЧИТАЧА

Про „регабілітацію української пісні"

У 193-му числі „Свободи" В. С-ко зреферував статтю Максима Рильського („Дивлюсь на афішу та й думку гадаю"), що появилась була в журналі „Радянська Культура". На мою думку, автор поставився до цієї статті надто критично і несправедливо. Йому не слід було забувати, що це стаття не лиш видатного поета, але й людини, яка від ранніх літ жила в музичній атмосфері і сама неодноразово прикладала рук до музичних починань. Останньо Рильський, єдиний з не-музик, був членом редакції повного видання творів Миколи Лисенка.

Прочитавши його статтю, передруковану в цілому в журналі „Сучасність", я прийшов до інших висновків. Що радить Рильський музикам-виконавцям? Не вміщувати у своїх програмах тих самих утовчених номерів, знайомитись якнайщирше з творчістю різних композиторів, в тому й менше популярних (Берліоз, Малер, Франк та ін.), не цуратися й давніх творів (Ведель, Бортнянський, Березовський), вивчати й виконувати сьогочасну новітню музику, чужу й українську.

Чи ці самі питання не стоять гостро перед виконавцями (і слухачами) на еміграції як і в Україні? Стаття Рильського заслуговує на те, щоб зацікавлені музичними справами її не тільки прочитали, а й у хорових та інших гуртках продискутували.

Василь Витвицький

Бій за плинне золото

Завзятий змаг вільного світу з комуністичним відбувається не лише в політичній та ідеологічній ділянках, але також на важливій мілітарно - стратегічній ділянці видобування і контролі „плинного золота", нафти.

З початком цього місяця сенатська Підкомісія внутрішньої безпеки закінчила переслухання представників найбільшої американської нафтової фірми, Стендарт Ойл Компані, щоб мати з першої руки найбільш авторитетні відомості про стан американської і совєтської нафтової продукції. Дбайливо зібрані інформації послужать урядовій агенції, під назвою Державна Нафтова Рада, для серйозних студій над цією проблемою. Окрім інформацій секретного характеру, для вжитку урядових кол, Державна Нафтова Рада подала до відома громадянства, зокрема преси, звіт - комунікат, з яким варто запізнатися.

Дотеперішні заходи вільного світу в боротьбі за контролю над світовою продукцією нафти виявились мало успішними. „Немає двох думок, — подано в офіційному комунікаті, — що нафта є найважливішим елементом совєтської політично - економічної офензиви у вільному світі". Комуністична тактика змагає до того, щоб здобутками технології збільшувати нафтову продукцію СССР не для добра людства, а для його уярмлення. Без негайної, на широку скалю закроєної протидії у цій вітальній ділянці світової економіки, вільний світ може програти у „холодній війні".

Державна Нафтова Рада подає низку статистичних даних про совєтську нафтову потугу. Можливості поширення нафтової експансії, а вслід за тим посилення економічного й стратегічного потенціялу значно більші по совєтській стороні, де видобування нафти є державним монополем. Державна Нафтова Рада стверджує, що „надійні" нафтові терени в Совєтському Союзі становлять 2.840.000 квадратових миль в порівнянні із 2.120.000 квадратових миль у ЗДА і на теренах поза кордонами З'єдинених Держав Америки, де американські фірми видобувають нафту. Комуністична сторона має куди більше фахівців - пошукувачів джерел „плинного золота", як американська і всі разом взяті країни вільного світу. Поміж 1955 і 1961 роками свердлування в пошуках нафти в СССР подвоїлося, за дальших п'ять років воно збільшиться в чотири рази. Совєтські фахівці за всяку ціну намагаються випередити американських в пошукуванні нафти у країнах, які ще недавно були в сфері західнього світу. Це в першу чергу країни Африки, державні новотвори чорного континенту, економічно слабі, а тому залежні від фінансової й технічної допомоги двох ворожих світів, західньо-демократичного й комуністично - тоталітарного.

Додатнім, навіть потішаючим явищем є те, що комуністична сторона у ґльобальному змаганні за „плинне золото" в близькому майбутньому не буде всилі наздогнати американську. Совєтська сторона має хронічну недостачу виряду для видобування нафти з надр землі. Поважну частину машинерії, також високоякісні рури большевики імпортують із західніх країн. З цих самих причин запотребування на погінні матеріяли в СССР значно більше від здобуваної нафти: внаслідок відомих недоліків совєтської економічної системи, нафтова консумпція в СССР вища від продукції. Такий стан загрожує в першу чергу совєтському експортові, призначеному для підривних цілей.

Головними доставцями технічного нафтового устаткування для СССР є Західня Німеччина, Італія і Швеція. Вони доставляють совєтському нафтовому колосові першорядної якости 40-цалеві рури для міжконтинентальних нафтопроводів. Сорок відсотків совєтських цистерн для перевозу нафтових продуктів походять з не-комуністичних країн. Щоб здобувати нафтовий ринок, совєтську нафту експортується на Захід по дуже низьких цінах, значно нижчих, як продають її большевики сателітним країнам. Внаслідок такої брудної конкуренції, в 1961 р. країни Західньої Европи імпортували дві третіх усієї совєтської нафтової продукції.

О. М.

Борис Антоненко-Давидович

ЗА ШИРМОЮ

РОМАН

(32)

А коли так, то яка ж рада, де вихід?..

...Він давно вже ходив алеями міського парку, але тільки тепер помітив, що йде вузькою бічною алейкою, обсадженою рівно підстриженими кущами темнозеленого мирту. Праворуч, як стрімка гірська річка, протікав центральний широкий арик. Швидка течія прудко несла каламутну, як кава з молоком, воду, збивала хвильки й вирувала коло берегів маленькими чорторіями. Табунець свійських качок крутився серед арику. Змагаючи швидку течію, качки плавали на одному місці, немов прип'яті якірцями. Раз-у-раз вони глибоко занурювали в воду голови, спритно ловили там тупими жовтими дзьобами живність, часом пірнали за нею і знову шукали нерухомими цятками своїх маленьких чорних оченят нової здобичі. Ці одноманітні рухи птахів, без краю повторювані на одному місці, здавалось, спинили навколо себе і течію води, і плин часу.

Олександер Іванович дивився відсутнім поглядом на качки і ще раз спитав: „Де ж вихід? Розлучення?.."

Він уявив простягнені до нього рученята й сповнений плачу голос Васі, якого несе геть із дому, тепер уже колишня, „розлучена" дружина, і відчув, що на це він не зможе піти.

„Тату! Та-атку-у!" — немов насправді почув він востаннє розпачливий дитячий крик і здригнувся. „Ні, тільки не це! Не це!.."

Качки жваво гребли в каламутній воді лапками і пливли на одному місці в безконечність. Підіймалися і розбивались об глинястий берег хвильки, а на їхньому місці з'являлись нові й нові. Повз качки мчала вода.

Чого вода каламутна,
Чи не хвиля збила?
Чого дівка така смутна...

Принесло в пам'яті уривок сумної мелодії з далеких переяславських днів, як відламану галузку винесла звідкілясь бистра арикова вода, покрутила її на чорторії і понесла в безвість... І знову перед ним стояла Маруся. Його переяславська Маруся, яку пожалів нещадний час і не змінили ніякі зміни, що сталась за довгі роки в Переяславі. І чорноока, простенька Маруся стоїть поза часом і каже в просторінь древні переяславські істини: „Жінку брати — не корову купувати...", „Вік прожити — не ниву перейти..." І від цієї мудрости стає на душі легко, затишно. Немов по бурі він опинився в старій дідовій хаті під стріхою, десь на околиці Переяслава. В хаті вечірня тиша, десь у запічку цвірчить цвіркун, тихо цокають на стіні, відміряючи час, ветхі дзиґарі, а в присмерку на печі причаїлась стародавня казка про те, що було колись за давнини, та вже ніколи більше не повернеться...

Олександер Іванович зідхнув і в далечінь минулого тихо проказав своїй Марусі заєсвоєні колись ще в школі слова: „Життя не пустощі і не розвага: життя навіть не насолода; життя то важкий труд"... І йому здалося, що нарешті він намацав відповідь на все. Ще трохи, і він знайде розв'язання

Тепер пізно вже перетрушувати минуле, коли в життя ввійшла нова істота — дитина, його син. Вася — це реальний факт. І з цього треба виходити. Дитина мусить мати коло себе і батька, і матір; це її природне право, і він не сміє позбавити цього свого сина, він не скалічить дитинства своєму маленькому Васі!.. Власне, чому він — Вася, а не Ігор, Олег, Ярослав чи Євген, як того можна було б сподіватися від мистецьких уподобань дружини? Чому вона вперто стояла на тому, щоб назвати хлопця Василем?.. Стомлена думка Олександра Івановича вдруге спинилась перед цією загадкою, як і колись, перед реєстрацією дитини в загсі. Але тоді він, не дожидаючи відповіді, погодився: Василь так Василь! Зрештою, не ім'я творить людину, а людина своїми ділами створює собі ім'я... Може, Василем звали якесь перше Нінине захоплення, як Марусею — його першу дівчину, та Олександрові Івановичу було зараз байдуже і до того колишнього невідомого Василя і до теперішньої Ніни. Дитина — ось головне. Для нормального розвитку її потрібні нормальні родинні умови. Він мусить їх дати своєму синові. Але він не зречеться своїх настанов, своїх позицій. Ні, він не знизиться до жалюгідної ролі слухняного виконавця жінчиних забаганок! А це значить і далі нескінченні сварки, це перманентне катування...

Але ж як тяжко, як безнадійно тяжко так жити! Невже таки не можна якось інакше?.. І нараз йому пригадались почуті колись від когось слова: „Життя часом складається так, що мусиш зважитись або на злочин, або на подвиг. Середини не дано". Кинути Васю на поталу Ніні, яка зробить з нього морального каліку — це злочин; жити з Ніною, щоб тільки якось урятувати від її страшного впливу сина — це в суті подвиг. Середини нема, бо „життя то важкий труд". Треба жити і нести цей труд.

XVII

Машин при виїзді з міста, де їх звичайно чекали випадкові пасажири, довго не було, і, щоб якось збути нудний час, Олександер Іванович дістав з кишені запечатану коверту, на яку й не глянув був, приймаючи її після суперечки від секретарки Гордієнко. Не сподіваючись нічого цікавого, крім чергових приписів та інструкцій, Олександер Іванович повагом розірвав збоку коверту і витягнув зсередини листа з чудною адресою: „УзРСР Наманган, Облздоров'я, лікареві на периферії Олександрові Постоловському". Видати, людина не знала адреси Олександра Івановича, але хотіла знайти його.

„Хто б це міг бути?" — здивувався Олександер Іванович, розгортаючи сторінки, щоб знайти підпис. Розмашисте, жіноче письмо і якісь цитати з віршів чи пісень, не знати чого, раптом збентежили його. Він поквапно забігав очима по сторінках, аж поки внизу останньої сторінки його погляд не впав на слова: „Та й не та Марія Хоменко". Впав і прикипів.

В 30-ті Роковини великого голоду

Надходить 1963 рік, 30-ті роковини організованого Москвою голоду в Україні. Надходять 30-ті роковини нечуваної трагедії не тільки в історії України, а цілого світу, коли голод як засіб політики був застосований Москвою супроти України, щоб спинити гін нашої нації до свободи і державної незалежности.

Відзначення цієї потрясаючої події має стати предметом уваги цілого українського громадянства за кордоном, всіх наших церковних, громадських, політичних, мистецьких і наукових установ, громад і організацій. Відзначення роковин тієї трагедії має бути організоване у всенаціональному, єдинодержавному і соборницькому дусі. Лише всенаціональна єдність українців за кордоном, єдність і одностайність цієї акції, скерованої проти сучасних керманичів СССР, отих колишніх прибічних Сталіна, які задушили мільйони наших братів і сестер, лише така акція всенаціональної єдности може стати предметом уваги громадянства і урядів країн вільного світу, та предметом уваги Асамблеї Об'єднаних Націй 1963 року.

Державний Центр УНР, Українська Національна Рада, всі політичні партії об'єднані навколо УНР, закордонні частини ОУН, Союз Гетьманців Державників, ЗП УГВР всі мали б накреслити спільні напрямні і видати спільну деклярацію в цій справі. Український Конгресовий Комітет ЗДА, Комітет Українців Канади та всі представництва українства у кожній країні вільного світу мали б очолити і керувати цією акцією.

Відзначення цих трагічних роковин мало б відбуватися під знаком не лише спогаду, а активного та обґрунтованого обвинувачення Хрущова та його опричників за продовжування сталінської політики винародовлювання та народовбивства в Україні тепер. Українство за кордоном в цій акції має передусім світом виставити рахунок Москві за її злочини супроти України під проводом Сталіна і Хрущова, зокрема за акції 32—33 років в Україні. Відзначення тих роковин має дати поштовх до публікацій всіма мовами світу нових книг та поширення вже виданих книг про московську політику супроти України. Ця акція скерована проти московських злочинів в Україні, має стати предметом уваги преси, радіо і телевізії у всіх країнах вільного світу.

Працюймо всі віддано в обороні нашої нації, бо політика 1933 року практикується Москвою в Україні в іншій формі і тепер.

Члени Добрусівсько-Сужерівського руху, колишні раби московської совєтчини, складові організації Світової Федерації колишніх політичних в'язнів і репресованих совєтами, філії й відділи добрусівсько - сужерівських організацій у світі мають стати передовими і найретельнішими організаторами, помічниками й виконавцями в цій всенаціональній акції.

Хай не стане збоку ні одна українська людина, хай не буде глядачем, хай не буде байдужою, а чесно, активно й віддано працюватиме й жертвуватиме для цієї акції.

На суд Москву! На суд народовбивців і гнобителів України!

Президія Світової Федерації колишніх Політичних В'язнів і Репресованих совєтами:

Голова Президії: С. Підгайний; заступники голови: М. Приходько, А. Гудзовський; референт адміністрації-публікацій: П. Тренет; секретар: Ст. Федорівський.

Листопад, 1962 року.

Кость Слобідський

Роковини УПА в Аллентавні, Па.

В неділю 21-го жовтня в Німецькому Клюбі в м. Аллентавні з нагоди 20-ти літнього Ювілею Української Повстанської Армії, відбувся Концерт - Академія, що його влаштував Союз Української Молоді з Ню Йорку.

Святочно прикрашену залю, наповнили 300 осіб з Аллентавну, Бетлегему, Істену, Нортгемптону, Ґренвілю, Гренленду, Потставну, Пенсбурґу, Кооперсбурґу, Вест-Лайну, з Філядельфії, Нюарку і Ню Йорку! На відкритій сцені по боках національні прапори американський зоряний та український; в глибині на оксамиті три великі літери „У. П. А. — 1942—1962".

Під оплески публіки різнобарвною стрічкою з бандурами в руках тягнеться на сцену Жіночий - Кобзарсько-Хоровий Ансамбль в складі 20-ти осіб, у проводі з диригентом - бандуристом - аматором Даниловим з Ню Йорку. Усьміхнена, в барвистих українських строях зацвіла на сцені маковим цвітом Молода Україна! Покотилися могутні хвилі американського національного гимну — публіка встає.

Молитву за Батьківщину відчитав українською мовою о. Тома Варилик з Аллентавну. — Реферат на тему: „Українська Повстанська Армія та її джерела", виголосив І. Білінський з Філядельфії.

В художній частині під кобзарсько - хоровий акомпаніямент по-мистецьки виконано цілий ряд мелодеклямацій з клясичного епосу в тому числі й „Прощай, побратиме!" — Ф. Чубенка, „Живи Україно" — марш УПА на слова Олеся. Під проводом диригента й бандуриста — Данилова Кобзарсько - Хоровий Ансамбль проспівав найпопулярніші; улюблені народні пісні в Україні: „Зелений гай, пахуче поле — в тюрмі приснилося мені" — твір слобідського поета з м. Охтирки — Павла Грабовського, що його царська влада замучила в снігах далекої Якутії, та ще пісню-думу „Ой біда тій чайці небозі"..., що її написав гетьман Іван Мазепа, та „Червону Калину".

Спів прозвучав невимовною тугою за рідним, далеким, поневоленим краєм, а також змінною бадьорістю: „А ми тую червону калину підіймемо, а ми нашу славну Україну розвеселимо!"... І тут з журбою радість обнялась! Як контраст і протест зі сцени й на залі вибух, спонтанний спів українського національного гимну: „Ще не вмерла Україна!"

• Філіп Г. Гофф був вибраний на демократичного губернатора стейту Вермонт, перемігши републіканця теперішнього губернатора Рея Кейзера. Це вперше в історії того стейту є демократ губернатором.

Концерт української народної пісні, музики й танцю у Вінніпегу

29-го вересня завітали до Вінніпегу Танцювальний Гурток і Мандолінова Оркестра Юного СУМА ім. гет. І. Мазепи з Міннеаполісу, Мінн. Разом з молоддю приїхали провідники СУМА, батьки та прихильники цієї організації.

Увечері в приміщенні „Рідної Школи" ім. М. Шашкевича відбулася тепла зустріч між сумівською молоддю і їх проводами. За столи засіло коло 140 осіб, з того 70 міннеаполіських гостей, а решта вінніпезька сумівська громада, її прихильники й гості. Вечір відкрив Святослав Головчинський. Молитву провів о. Семен Іжик. С. Головчинський привітав присутніх і висловив сподівання, що всі будуть почуватися як вдома й проведуть гарно час, нав'язавши тривкі зв'язки поміж собою.

Потім промовляли мгр. Іван Іванчук, голова Ліги Визволення України, Микола Карпій, голова СУМ в Вінніпезі. Оксана Бащук, булавна Юного СУМ, яка була промотором цієї першої зустрічі, підкреслила, що співпраця поміж організаціями приводить до поширення досвіду, прищеплює бажання працювати краще й більш успішніше. О. Іжик ствердив, що українська молодь мусить широко співпрацювати і обмінюватись здобутками, бо тільки в такій атмосфері кується краща українська людина, яка може дати більше для добра нашої громади й українського народу в діяспорі.

В другій частині вечора виступив п. Теодор Воляник, голова СУМА з Міннеаполісу, який подякував за теплу зустріч і щиру гостину. Він відмітив, що Вінніпезький СУМ поробить всі потрібні заходи, щоб ця зустріч стала успішною і причинилася до обміну думками й досвідом.

Концерт Ю СУМА з Міннеаполісу відбувся в неділю в третій годині після обіду в залі Інституту Просвіти на вулиці Причард в присутності 500 осіб. В концерті взяло участь 23 дівчини й 21 хлопців віком від семи до вісімнадцяти років. Програма концерту складалася з трьох частин.

Перша частина — гуцульська. Виконавці в цій частині були зодягнені в гуцульські строї і танцювали гуцульські танки, як „Верховина" у виконанні дівчат, „Аркан" у виконанні хлопців і „Гуцульська коломийка" у виконанні дітей віком від семи до десяти років. В цій частині окремо вирізнялась перша точка „При ватрі". Цей новий образ вічного вогню став прологом для цілої програми. В співі дівчат, ми відчували символіку давніх часів.

Мандолінова Оркестра СУМА під керівництвом інж. Евгена Карпяка, що заступав її музичного керівника проф. Р. Ставничого, виконала „В'язанку українських пісень". Дальшу частину програми розпочато хороводом „Марина" у виконанні дівчат. Цей хоровід належить до українських літніх обрядів і супроводився співом сантиментальних мелодій. В цій частині слідували також групові танки й танки - дуети. Тут виконано „На вулиці скрипка грає", „Гопак", „Катерина", „Подільський козачок", „Гопак", „Катерина", „Подільський козачок", „Гопак метелик" тощо.

Всі танки виведено з глибоким знанням. Діти поводились на сцені спокійно й відчувалось, що вони були свідомі завдання, що було покладено на них. Вправність виконання ми помічали від першої до останньої точки програми.

З танцюристів на окреме відзначення заслуговують діти. „Подільський козачок" у виконанні Вірусі Мандибур і Зеня Вдовичина був кульмінаційним пунктом всієї програми. Добре справлялися також і хлопці. Вони вкладали в танці свою силу й енергію і здавалось нераз, що вони хочуть дорівняти професійним танцюристам.

На окреме підкреслення заслуговують виступи солістки пані Зої Семенець — драматичне сопрано. Вона співала колись в Німеччині в квартеті „Роксолянки", що ним керував п. Палидович, скрипаль львівської опери. Музична дикція пані Семенець чиста, слова пісень приємно наголошені. Публіка в захопленням вслухалася в її спів, а зокрема приємно було почути її зграбні переходи з високих у низькі тони. На окреме відзначення заслуговує її виконання „Місяцю ясний" і „Нагадай бандуро". Вона дістала квіти. Квіти вручено також інж. Карп'якові, керівникові української оркестри з Міннеаполісу і панові Петрові Королевичеві, мистецькому керівникові ансаблю СУМА.

Виступ міннеапольської сумівської групи сильно підніс настрій серед присутньої публіки. Це ж був перший більший музичний виступ у Вінніпезі після довгих вакацій.

Рівночасно з тим виникло питання, чому вінніпезькі молодечі організації не пробують своїх сил в ділянках музики й танцю. Здається, в столиці українців Канади є всі кращі дані на добрі музичні виступи, а таких виступів чомусь немає.

Володимир Жила

Короткі вістки

• У Празі зірвано динамітом фундаменти велетенської статуї Сталіна, що панувала над тією чеською столицею. Її почали розбирати швидко після 20-го з'їзду компартії СССР, на якому Хрущов „розвінчав" Сталіна. Західні кореспонденти й туристи впевняють, що в Чехословаччині стало тепер трохи свобідніше дихати і люди „навіть" не лякаються вже дебатувати про „трудноці" в господарській ділянці.

• Еспанський уряд ген. Франсіска Франка звільнив 54-ох еспанців, що їх мали судити ніби за соціялістичну змову проти режиму та державну зраду, що її ніби еспанські соціялісти допустились своїми критичними на адресу режиму виступами за кордоном. Цей процес, мабуть, зовсім не відбудеться. Проте еспанський уряд не плянує проголошення загальної політичної амнестії, хоч режим значно злагіднішав.

• Кастро зарядив частинну демобілізацію своїх збройних сил, які покликані були до активної служби 22-го жовтня.

ПЕЙПІНҐ АТАКУЄ, МОСКВА ЗАЛИЦЯЄТЬСЯ

В той час, як комунокитайці продовжують свої збройні наїзди на індійську територію і репрезентанти Пейпінгу атакують Москву і Хрущова за їх опортунізм в справі Куби, Совєти намагаються демонструвати своє дружнє і прихильне ставлення до атакованої Пейпінґом Індії. Виявом цього може бути і подане тут фото із прийняття в совєтській амбасаді у Вашинґтоні, на якому московський амбасадор Добринін із своєю жінкою вітали підкреслено „щиросердечно" індійського амбасадора до ЗДА Брая Кумара Неру.

Українська Національна Рада засудила російський імперіялізм у зв'язку із справою Куби

Мюнхен. — У зв'язку із напруженою ситуацією у світі, викликаною кубинською кризою, Виконавчий Орган Української Національної Ради проголосив наприкінці жовтня ц. р. заяву такого змісту: Виконавчий Орган Української Національної Ради, з приводу витвореної в зв'язку із ситуацією на Кубі кризи, вважає за потрібне ще раз нап'ятнувати перед суспільною думкою всього вільного світу провокативно - аґресивну акцію Москви, що загрожує викликати катастрофу загальної атомної війни. Український народ, як і всі поневолені Москвою народи повинні, у своєму спротивові російсько - совєтському імперіялізмові, постійно мати на увазі, що безвідповідальна і злочинна політика Москви може легко призвести до загальної атомної катастрофи, яка принесе жахливі спустошення також Україні та іншим країнам т. зв. комуністичного бльоку, що його методами насильства створила й утримує Москва. Доки в Москві владу в своїх руках тримає злочинний імперіялістичний совєтський уряд і доки поневолені народи не матимуть можливости відновити свою свободу і незалежність, доти буде існувати загроза міжнародного конфлікту, який може легко допровадити до атомної катастрофи для всього людства. Одночасно Виконавчий Орган Української Національної Ради заявляє, що як український, так і інші поневолені Москвою народи готові, разом з ЗДА й іншими державами західнього світу, боротися проти аґресивної Москви. Однак Америка й інші західні держави повинні визнати право України, як і інших поневолених Москвою народів, до відновлення її суверенної демократичної Републіки та відповідно підтримувати її прогнення до волі. Водночас із проголошенням цієї заяви, Голова Виконавчого Органу М. Лівицький вислав Президентові Кеннеді телеграму, в якій висловлюється певність, що „український народ, хоч він знаходиться під тоталітарним пануванням російсько-совєтського імперіялізму, буде разом з Америкою і всім західнім світом боротися проти аґресивної Москви за ідеали свободи, незалежности і миру".

„Тризуб" переміг „Чорноморську Січ" 6:1

Минулої неділі, 11-го листопада, відбулася друга зустріч українських клюбів в мистецьких грах Американської Футбольної Ліґи. „Тризуб" Філядельфія, на якого грищі відбувалися ці змагання, переміг „Чорноморську Січ" з Нюарку високим вислідом 6:1. Цією виграною „Тризуб" ще більше закріпився на першому місці показника Ліґи. Ворота для „Тризуба" здобули: Чижович 2, Ферейра 2, Нога і Олівер. Одинокі ворота для „Січі" стрілив Чайка вже в перших хвилинах гри, здобуваючи провадження для „Січі". Вислід півгри вже був 3:1 в користь „Тризуба".

УСК Ню Йорк не закінчив минулої неділі своїх мистецьких змагань „Великої Десятки" Німецько - Американського Футбольного Союзу. Противник УСК-у, дружина „Дойч Унґарн" грала першу півгру з вітром і здобула ведення в 35-ій хвилині гри. В другій півгрі вітер був союзником УСК-у, який постійно наступав і переважав. В 55-ій хвилині УСК здобув вирівнюючі ворота, яких однак суддя не признав, відсвистуючи „офсайд". Під час дискусії між змагунами і суддею над цими воротами невдоволений рішенням судді глядач - фанатик вбіг на грище і вдарив суддю. Після цього суддя відмовився продовжувати змагання. Провід УСК-у відбув після змагань засідання, на якому осудив вчинок неопанованого глядача і вислав відповідні письма до Ліґи та самого судді, словака Осипа Ляцка, бувшого змагуна української дружини „Січі" з Елизабету. Змагання відбувалися на грищі УСК-у і УСК був їх господарем.

Де Ґоль закликає виборців до відкинення політичних партій

Париж. — Французький президент Шарль де Ґоль звернувся в радіотелевізійній промові до народу з гострою критикою політичних партій, які збльокувалися проти нього, і з закликом до голосування на виборчу листу новозаснованої „Асоціяції для П'ятої Республіки", що її очолює міністер культури Андре Мальро. Де Ґоль не називав ніодної партії й ніодного політичного діяча за іменем, тільки про всі французькі політичні партії говорив, як про „партії минулого" та закидав їм, що вони двічі в новітній історії Франції, в 1940-му і в 1958-му роках довели Францію над беріг катастрофи. Він признав, що в різних політичних партіях є заслужені і поважні діячі та що партії виявляють „суперечні опінії, приватні інтереси і місцеві бажання", але заперечував їм здібність правити державою. Він піддав теж у сумнів, чи вони вміли довший час зберегти таку коаліцію, як її створили для поборювання його. Палкий і різкий виступ де Ґоля проти політичних партій перекреслює надії декого у Франції, що де Ґоль піде на співпрацю з новообраним парляментом, якщо у ньому буде опозиційна більшість. Здогадуються, що коли б таке сталося і вибори з 18 і 25 ц. м. дали перевагу опозиційним партіям, то він покличеться на 16 ст. конституції і правитиме по-диктаторськи, або зречеться і кандидуватиме знову згідно з новою ординацією — у загальному, тайному і безпосередньому голосуванні.

● Президент Кеннеді 8-го листопада підписав закон, в якому є невірне число 100 миль замість 25 миль. Цей закон визначає терен дії суду в Дистрикті Колюмбія, який має право діяти в промені 25 миль. В початковому проєкті того законопроєкту помилково написано 100 миль. Підписаний документ став законом, і його може змінити новий Конґрес в січні 1963-го року.

Зі спорту

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ПОРТУҐАЛЬСЬКИЙ Ф. К. 2:3 (2:1)

Нюарк, 4-го листопада. — Вже в 9 хвилині вела „Чорноморська Січ" 2:0 в цих мистецьких змаганнях Американської Футбольної Ліґи, а вкінці таки програла 2:3. Програла наша дружина не лише тому, що противник мав знаменитий напад і не злу оборону, але також тому, що воротар „Січі" пускав усе, що ішло на ворота. Понось грав радше в нападі, замість пильнувати оборони, а Салівай на штопері був більше як непевний. Савицький, чи Лужняк, були б без сумніву ліпшими, як канадієць Вертолін. Найкраще вив'язувалися Каздоба, Рада, МекЛавд і Чайка. Дивним було, що Голуб мусів сидіти на лавці і дивитися, як Бенедетті прямо не існував на воротах.

Вже в першій хвилині гри небезпечний стріл Каздоби минув на міліметри ворота противника. Дальші наступи „Січі" розоружили портуґальців і тоді в 7-ій хвилині Рада здобув перші, а дві хвилини пізніше МекЛавд другі ворота для „Січі". Опісля портуґальці поволі отряслися з переваги і почали опановувати терен. Дефензива „Січі" діяла доволі непевно, поодинокі її змагуни не координували акцій, але боронилися на сліпо. Щойно останніх 10 хвилин першої півгри гра вирівнялася, але тоді здобули портуґальці ворота з вільного, що його невдачно пропустив воротар. По перерві велася відкрита гра, в якій портуґальці здобули двоє воріт, а „Січ" не здобулась на ніщо. Незрозумілим було, чому менаджер стягнув у другій півгрі Чайку, який хоч і може не стріляв, але тягнув напад до переду і знаменито подавав тоді, коли Бартолін не виявив жадного пожитку для дружини.

Ця неділя потвердила, що можна програвати змагання з дорогими змагунами канадійцями і навпаки, можна вигравати, маючи свій власний сірий склад, незамітний із ефектів, чи цирків. Ми маємо вже досвід, до чого можна дійти з дорогими „імпортами". Віримо, що „Січ" не піде на таку дорогу. Склад „Чорноморської Січі": Бенедетті, Саварин, Понось, Снилик, Салівай, Павлишин, Вертолін, Чайка, МекЛавд, Каздоба, Рада, Персі, Савицький, Голуб.

Іхх-як

„ДОВБУШ" — МАДЯРСЬКИЙ С. К. 3:0 (2:0)

4-го листопада дружина копаного м'яча УСТ „Довбуш" Ню Гейвен перемогла найгрізнішого суперника на мистецтво Б-кляси Футбольної Ліґи стейту Коннектикат Мадярський С. К. з Норвок з рахунком 3:0. Цією перемогою „Довбуш" зміцнив свою позицію на становищі лідера табелі Б-кляси південь та збільшив свої вигляди ввійти в наступному сезоні до найвищої А-кляси стейту.

УСТ Бріджпорт провадить в табелі А-кляси Футбольної Ліґи Стейту Коннектикат, маючи досі всі чотири мистецькі гри виграні.

М. Я.

● Бретійський уряд призначив першу англійку на амбасадора до Ізраїлю. Є нею 57-літня Барвара Солт, довголітня службовичка в бритійській закордонній службі, колишній секретар бретійської амбасади в Москві та член бритійської делеґації на міжнародній конференції роззброєння в Женеві. Королева Єлисавета вже затвердила те призначення. Пані Солт іде на місце амбасадора П. Ф. Ганкока, перенесеного до Норвегії.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

П'ЯТНИЦЯ, 16-го ЛИСТОПАДА 1962:

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. — Збори Т-ва „Українська Січ" Відд. 170, в год. 6:00 веч., в УНДомі, при 90 Фліт вул. Управа Відділу просить вирівняти свої вкладки. — І. Грабар, секр.

АСТОРІЯ, Л. Ай., Н. Й. — Збори Відд. 5, в год. 6:00 веч., в церковній залі. Просимо прибути на час і заплатити свої членські залеглі вкладки. — — Управа.

СУБОТА, 17-го ЛИСТОПАДА 1962:

ДІТРОЙТ, Миш. — Збори Т-ва „Згода", Відд. 20, в год. 4:30 по пол., в залі Українського Демократичного Клюбу, при Grayling вул. Проситься всіх членів прибути на Збори. — Н. Косій, секр.

НЮАРК, Н. Дж. — Збори Т-ва „Чорноморська Січ", Відд. 14, в год. 7:30 веч., в Січовім Домі, при 508 18th Ave. — М. П. Отрок, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Побір вкладок 397 Відд., від год. 3-ої до 4-ої по пол. Пригадуємо всім членам, що зі зближенням кінця року, вкладки мусять бути вирівнані. — О. Штогрин, секр.

ЧЕСТЕР, Па. — Місячні Збори Т-ва ім. Т. Шевченка, Відд. 156, в год. 7:30 веч. Просимо, щоб всі члени були присутні. — В. Новак, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Побір вкладок Відд. 189, від год. 4-ої до 5-ої по пол. точно, в приміщенні під ч. 847 Норт Френклін. Просимо всіх членів прибути та забрати свою дивіденду. Для полагодження всіх справ 189 Відділу голоситься тел.: GL 5-2576 або на адресу: 4753 N. Hutchinson St. — О. Штогрин, гол. радна.

НЕДІЛЯ, 18-го ЛИСТОПАДА 1962:

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні Збори Б-ва св. Йосафата, Відд. 217, в год. 2:00 по пол., в залі, де звичайно. Проситься членів прибути на час. Рівночасно запрошується молодь вступати в члени Б-ва, щоб в майбутньому прийти „на зміну" старшим. — В. Колданський, секр.

АКРОН, Огайо. — Збори Відд. 295, в год. 1:30 по пол., в церковній залі, при 1866 Brown St. Побажаним є, щоб члени прибули на час і вирівняли свої залеглості. — В. Пулк, секр.

БОФФАЛО, Н. Й. — Місячні Збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 127, в год. 11:30 перед пол., в церковній залі, при Філмор й Онейда вул. Проситься членів брати більш активну участь у Зборах для добра і розвою УНСоюзу. Проситься точно і вплачувати членські вкладки. Пригадується, що Збори Відділу відбуваються кожної третьої неділі по першім. Побір членських вкладок кожної неділі у вищезгаданому часі і місці. — Управа.

ПАССЕЙК, Н. Дж. — Звичайні Збори Т-ва ім. І. Франка, Від. 97, в год. 2:00 по пол., в церковній залі, при 45-47 Hope Ave. в Пассейку. — М. Мельник, рек. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Місячні Збори С-ва Преч. Діви Марії, Відділу 112 Укр. Нар. Союзу, в церковній залі св. ап. Петра і Павла, після 2-ої і 3-ої Служби Божої. Запрошується всіх на Збори, а головно місцевих членів. — Анна Шмуцок, секр.

ТРЕНТОН, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 245, в год. 2:00 по пол., в залі Укр. Прав. Парохії св. Тройці, при 824 Аделіне вул. — О. Голяюк, предс.

БЕТЛЕГЕМ, Па. — Місячні Збори Б-ва св. Димитрія, Відд. 288, в год. 11:00 перед пол., по Службі Божій, в церковній залі. Проситься членів прибути та вирівняти свої вкладки. — Д. Мушастий, секр.

ДІТРОЙТ, Миш. — Місячні Збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 175, в год. 1:00 по пол., в залі УНДому, при Martin вул. Проситься членів прибути на Збори та вплатити свої залеглості. — Управа.

Посмертні згадки

Петро ЧЕРВОНЯК, — член Б-ва св. Василія Великого, Відд. 214 УНСоюзу в Шикаґо, Шідень, Ілл., та секретар цього ж Відділу впродовж останніх 14 років, помер, по довгій і тяжкій недузі, в дні 28-го вересня 1962 року, на 74-му році життя. Покійний народився 1889 р. в селі Криненьке, пов. Гусятин, Західня Україна. Приїхав до Канади, де прожив 15 років, опісля переїхав до ЗДА до Шікаґо, де жив постійно аж до смерти. До УНСоюзу вступив 1934 р. Залишив у глибокому смутку дружину Катерину, 2 сини: Михайла і Василя, 2 доньки: Анну і Марію та 5 внуків. Похорон відбувся 1-го жовтня 1962 р., при участі Родини, Приятелів та Членів Б-ва, з пох. заведення до укр. кат. церкви Рожд. Преч. Богородиці в Шикаґо-Шідень, а опісля Покійника поховано на цвинтарі Ресурекшен. Похоронні обряди провів парох о. Нестор Свіщів. — Вічна Йому Пам'ять!

Б. Войчик, секр. 36 Відд.

Юстина ЧОПИК — довголітня членка 238 Відд. УНСоюзу в Бостоні, Масс., померла дня 5-го жовтня 1962 р. Покійна народилася 1890 р. в Турці, Зах. Україна. Покинула у смутку сина Володимира, замужну доньку Катерину та 4 внуків. Покійну поховано в Jamaica Plain. — В. Й П.!

Управа

Павло КАЗАН — довголітній член Т-ва ім. М. Драгоманова, Відд. 181 УНСоюзу в Мейвіл, Р. Ай., упокоївся в Бозі дня 13-го жовтня 1962-року, на 73-му році життя. Покійний народився в селі Красне, пов. Скалат, Зах. Україна. Полишив у великому смутку дружину Олену, 3 сини: Стефана, Петра і Миколу, 2 доньки: Марію і Ольгу та 9 внуків. Похорон відбувся 16-го жовтня ц. р., з пох. заведення до церкви св. вмч. Стефана, а опісля на цвинтар того ж імени. — В. Й. П.!

Н. Ланчинський, секр.

РОЗШУКИ

Михайло БАБІЙ пошукує ВОЛОДИМИРА ЛАКОТУ, із села Голодівка, пов. Рудки, Львівська область, який попав у полон до Німеччини, а тепер правдоподібно перебуває в ЗДА. Прошу писати на адресу:
Михайло БАБІЙ
398 South Main Street
New Britain, Conn.

Пошукую мойого рідного брата, ІВАНА ФЕНЬКІВ, зі села Поляна, повіт Лісько, який живе в околиці Ню Йорку. Пошукує за ним брат Дмитро Фенькі і має лист з краю. Хто знав би про місце його перебування, проситься писати на адресу:
Михайло ФУК (M. Fuke)
946 Melrose Avenue
Ambridge, Pa.

ТАРЗАН, ч. 4939. Спір використовує силу!

Післанець запропонував Гаррі Спірові тисячу вояків за вилікування жінки короля від сплячки

— Подумайте, що це значить! Поспішайте з відповіддю, пане! — приналглював Болар. — Ні! — гукнув Спір.

— Чому я мав би торгуватися... Коли я можу взяти ті худощаві війська силою? А тепер заберіть цього чоловіка звідси!